

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Публічного акціонерного товариства „Українська інноваційна компанія“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 75, частини першої статті 300 Господарського процесуального кодексу України, першого речення абзацу першого, другого речення абзацу другого частини третьої, частин четвертої, п'ятої статті 34, другого речення частини першої статті 36, частин четвертої, п'ятої статті 44, пунктів 1, 2 частини першої статті 48 Закону України „Про систему гарантування вкладів фізичних осіб“

Київ
23 листопада 2022 року
№ 172-2(I)/2022

Справа № 3-83/2022(194/22)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Саса Сергія Володимировича – головуєчого,
Гришук Оксани Вікторівни – судді-доповідача,
Совгирі Ольги Володимирівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Публічного акціонерного товариства „Українська інноваційна компанія“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 75, частини першої статті 300 Господарського процесуального кодексу України, першого речення абзацу першого, другого речення абзацу другого частини третьої, частин четвертої, п'ятої статті 34, другого речення частини першої статті 36, частин четвертої, п'ятої статті 44, пунктів 1, 2 частини першої статті 48 Закону України „Про систему гарантування вкладів фізичних осіб“ від 23 лютого 2012 року № 4452–VI (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 50, ст. 564) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Гришук О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Публічне акціонерне товариство „Українська інноваційна компанія“ (далі – Товариство) звернулося до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) положення частини четвертої статті 75, частини першої статті 300 Господарського процесуального кодексу України (далі – Кодекс), першого речення абзацу першого, другого речення абзацу другого частини третьої, частин четвертої, п'ятої статті 34, другого речення частини першої статті 36, частин четвертої, п'ятої статті 44, пунктів 1, 2 частини першої статті 48 Закону України „Про систему гарантування вкладів фізичних осіб“ від 23 лютого 2012 року № 4452–VI зі змінами (далі – Закон).

Частиною четвертою статті 75 Кодексу визначено підставу звільнення від доказування: „Обставини, встановлені рішенням суду в господарській, цивільній або адміністративній справі, що набрало законної сили, не доказуються при розгляді іншої справи, у якій беруть участь ті самі особи або особа, стосовно якої встановлено ці обставини, якщо інше не встановлено законом“.

Частиною першою статті 300 Кодексу встановлено межу розгляду справи судом касаційної інстанції: „Переглядаючи у касаційному порядку судові рішення, суд касаційної інстанції в межах доводів та вимог касаційної скарги, які стали підставою для відкриття касаційного провадження, та на підставі встановлених фактичних обставин справи перевіряє правильність застосування судом першої чи апеляційної інстанції норм матеріального і процесуального права“.

Перше речення абзацу першого, друге речення абзацу другого частини третьої, частини четверта, п'ята статті 34 Закону стосуються питань запровадження тимчасової адміністрації, друге речення частини першої статті 36

Закону – наслідків запровадження тимчасової адміністрації, частини четверта, п'ята статті 44 Закону – ліквідації банку і призначення уповноваженої особи Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, пункти 1, 2 частини першої статті 48 Закону – повноважень Фонду гарантування вкладів фізичних осіб під час здійснення ліквідації банку.

1.1. Товариство вказує, що оспорювані положення Кодексу, Закону не відповідають частинам першій, другій статті 8, частині четвертій статті 13, частині першій статті 19, частинам першій, четвертій статті 41, частині першій статті 42, частинам першій, другій статті 55, частині першій статті 64, пункту 9 частини другої статті 129, частині першій статті 129¹ Конституції України.

Товариство стверджує, що застосування Верховним Судом положень частини четвертої статті 75, частини першої статті 300 Кодексу, а також першого речення абзацу першого, другого речення абзацу другого частини третьої, частин четвертої, п'ятої статті 34, другого речення частини першої статті 36, частин четвертої, п'ятої статті 44, пунктів 1, 2 частини першої статті 48 Закону призвело до порушення його прав, гарантованих Основним Законом України, а саме: володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності; не бути протиправно позбавленим права власності (частини перша, четверта статті 41); займатися підприємницькою діяльністю, яка не заборонена законом (частина перша статті 42); не зазнавати обмежень конституційних прав і свобод, крім випадків, передбачених Конституцією України (частина перша статті 64).

Обґрунтовуючи твердження щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу, Закону, Товариство посилається на приписи Конституції України, Кодексу, Закону, законів України, на Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, Доповідь про правовладдя, ухвалену Європейською Комісією „За демократію через право“ (Венеційська Комісія) на її 86-му пленарному засіданні, яке відбулося 25–26 березня 2011 року, CDL-AD(2011)003rev, рішення Конституційного Суду України,

практику Європейського суду з прав людини, Верховного Суду, а також на судові рішення в його справі.

2. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити, зокрема, обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

2.1. Із аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

В остаточному судовому рішенні у справі Товариства – постанові Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 29 червня 2022 року – не застосовано оспорюваних положень Кодексу, Закону, крім частини першої статті 300 Кодексу, а отже, Товариство не можна вважати належним суб'єктом звернення до Конституційного Суду України щодо

відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 75 Кодексу, першого речення абзацу першого, другого речення абзацу другого частини третьої, частин четвертої, п'ятої статті 34, другого речення частини першої статті 36, частин четвертої, п'ятої статті 44, пунктів 1, 2 частини першої статті 48 Закону України „Про систему гарантування вкладів фізичних осіб“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині згідно з пунктом 1 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб'єктом.

2.2. Товариство, цитуючи окремі норми Конституції України, законів України, посилаючись на міжнародні акти, рішення Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, не навело аргументів щодо неконституційності частини першої статті 300 Кодексу, а фактично висловило незгоду з наданою Верховним Судом оцінкою преюдиціальності судових рішень під час касаційного розгляду його справи, тобто із застосуванням норм процесуального права, що не може вважатися належним обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності Конституції України оспорюваних положень Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі у цій частині згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Публічного акціонерного товариства „Українська інноваційна компанія“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 75 Господарського процесуального кодексу України, першого речення абзацу першого, другого речення абзацу другого частини третьої, частин четвертої, п'ятої статті 34, другого речення частини першої статті 36, частин четвертої, п'ятої статті 44, пунктів 1, 2 частини першої статті 48 Закону України „Про систему гарантування вкладів фізичних осіб“ від 23 лютого 2012 року № 4452–VI зі змінами на підставі пункту 1 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб'єктом; положень частини першої статті 300 Господарського процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**